
Rába György

HITVÁNY SZÁMOK

Közhasznú számok ennyi s ennyi év
 jelölhetik egy ember idejét
 világítanak-e vajon szívébe
 eszményekért még mindig tűzzel égne
 fölajzza ha szemrevaló a nő
 ki markolásnyi közelébe jó
 a zebrán még tekintettel kíséri
 ha átkel aki térdét sem eléri
 visszafordul ha fülébe hasít
 segélyhívás bántanak valakit
 tálalásnál javasolja előbbre
 jusson gyerek asszony adagmerője
 fölajánlja villamos- troli- busz-
 beli helyét ha nem gyötri a csúz
 és ha gyötri akkor is meg ne lássák
 rajta a hitvány számok rombolását

A CSENDÉLET BÚBÁJA

Szobabelső egy pár saru
 koccanásban zúzott hajók
 tengerjáró kalandon sebzett
 testek elbeszélése
 terítetlen göcsörtös asztalon
 egy zöld alma jobb sors ábrándja
 leharapott végű kifli
 mese ígéretes nyitánya
 vagy talán haladék a halálra
 nyitott hírlap páros páratlan oldala
 micsoda dzsungel ahol élünk
 csupa mérges növény csupa dúvad
 lehet ott még füstölgő pipa
 az eltűnődés pillanatai
 hiábavaló fényűzés
 mindegy miféle tárgya
 még egy ébresztőóra is
 csúfolja a napokat
 áll nincs többé pontos idő

Kun Árpád

FOGADTATÁS

Jól belesöpöntél a közepébe!
 A levegőről még nem mondták milyen?
 Azt hiszed, fuldokolva kapkodni kell?
 Mit birkózol itt a köldökszinórral?
 Időnap előtte felkötnéd magad?
 Bőgni kezdtél? A bába megsúgta a
 rád váró tenger nyomorúságot?
 Akkor minek? Azért, hogy meghatódjunk?
 Ne már hogy csak élni akarj, semmi mást.
 Ezt sose hisszük el neked, kis hugyos.

BESZÉLGETÉS AZ ANYJÁVAL

„Tulajdon fiam nem volt tulajdonom?”
 „Megkaptál, hogy fölnevelj és eleressz.”
 „Kitől? Az árvaháztól?” „Mondhatjuk így.”
 „Megmutassam, hogy honnét bújtál elő?”
 „Nem érdekelnek a mocskos részletek.”
 „Tolókocsis beteg vagyok miattad.”
 „Tudom, trombózis meg izomsorvadás.
 De hát velem előtte megbeszélted?”
 „Ez még apádra sem tartozott, nem ám.
 A nagyanyád döntötte el, hogy jöhetsz.”
 „Meghálálom majd neki a pokolban.”
 „A tetteimért feleltem volna én,
 mikor csünghettem az erősebbeken?”
 „Gyengeséged velem erőszakos volt.”
 „Nem ugrottam dupla szaltót, igaz, de
 adtam enned, innod, és szerettelek.
 Ha apádat megmérgezzük, s nem csapok
 a szádra, elégedett lennél velem?”
 „Az uszításodat fűztem csak tovább,
 s te felbujtóként gyilkosnak nevezted.”
 „Emlékszel, csókot és gyűrűt cseréltünk.”
 „Csalódtál, hogy végül nem vettelek el?”
 „Csalódtam, hogy felnőtt lettél, kisfiam.”

KÉRDÉSEK A NAGYPAPÁHOZ

„Kicsit rosszul estél, felsegítselek?”
„A szomszéd kajla uszkárja elsodort.”
„Kérsz a melegemből, hogy felkelj és járj?”
„Kelek örömmel, de csak hogy repüljek,
lebegjek a gondolataid között.”
„Elgömbült kisujjad ne cseréljem ki
egyenesre?” „Kezem nincs, csak szárnyaim.
A görbe kisujjamat pedig, apró
stafétabotot, fiadnak adtam át.”
„A gondodat is?” „Azt a talajvíznek.”
„És haldokolva mért volt tyúkszarszagod?”
„Mert bölcs tojásokat tojtak dunyhámra,
s kotlósként tolláskodtak ágyamon
az angyalok. Úgy csúfoltam őket, hogy
Szorongás, Szenvedés, Betegség, Bánat.
Azóta rendes nevüket is tudom.”
„Elárulod nekem?” „Bemutatnálak
inkább a halál hugának.” „Az meg ki?”
„Ha sárga kosztümben van, Lemondás
a neve, napszemüvegben Türelem.”
„Hajmeresztő társaságod lett, papi.”

A FŐZTÖD

A húsleves a tengerünk. Algaként
csapkod mélyén a cérnametélted,
ártalmatlan szörnyecskéket pofoz meg,
akik ropogósak és jóízűek.
A zsírkarikán fókák ugranak át
vagy sárgarépa. Sőt a buszkalauz.
Ha csúnyát mond az ördög a biliben,
ő ripsz-ropsz kicakkozza hegyes fülét.

A frizsider tárul mint új kontinens,
zúzmarás bennszülöttek adogatnak
belőle májat és szivet. Kilépnek
s elpárolognak, félénk ismerősök.
Itt hagyják orrukat mint jégkrémet nekem.

Bögrém a legszebb bögre a világon.
Csukom szemem, nyitom szám a csodákra.

Lekvárod eláll az új aranykorig,
nyalogatják majd a késő unokák,
és boldognak hisznek, hogy ezzel éltünk.
Ugyan ki mondta, hogy nem voltunk azok?

Sumonyi Zoltán

ÜVÖLTÉS MÁRAI SÁNDORÉRT

Az újszülött Papp Ábelnek

Láttam nemzedékem legjobb elméit az örület romjaiban,
látom kortársaim legjobb elméit az örület romjaiban, kirobbantva
a csontbuborék-koponyából, szétkenődve a párnán, az éjjeliszekrény
kihúzott fiókján, a fiókban, a revolver helyén,

az orrlukakból szivárgó lőporfüstöt látom, amit nem láthattam
a huszadik század utolsó előtti évtizedének végén
amikor szájába vette a revolvercsövet, reménytelenül, mert azt hitte,
sohasem ér véget az a század,

látom, amit nem láttam romjaiban,
a huszadik század utolsó előtti évtizedének végén, sem korábban,
amikor láthattam volna még épen, a kemény csontbuborékban,

Los Angelesből, nyolcvannégyben, félóra autózással, volt egy bérelt
Thunderbirdöm, kiugrom, mondtam Marschalkó Teofilnek,
kiugrom San Diegóba, de
nem, nem, mondta, senkit nem fogad a hazaiak közül, meg se próbáld,
és én hagytam magamat lebeszélni, kissé sértetten és hazafias ellengőggel,
hogy svábokból jött magyaroknak én nem vagyok magyar?! – bosszantott
a lenézésük, hogy ott maradsz?! – de én mindig otthon maradtam,
első Lipót alatt és Haynau alatt és mindenki alatt, mert én
mindig közkatona voltam, legföljebb csapattiszt,
kinek kellett volna az én fejem otthon,

hagytam magamat könnyen lebeszélni, kissé sértetten, mert
nem is szerettem a könyveit, már amit olvastam kamaszként,
azt a leharcolt kettőt, apám megmaradt könyvtárából,
a Válás Budán-t, híg fos, meg a Kassai polgárokat,

bűn rossz, és én is bűn rossz vagyok benne, ne nézd meg,
 bömbölte kilencvenegyben ifjúkorom színészbálványa is,
 amikor újra bemutatták a gyulai várban,
 finomkodónak és könnyűnek találtam, én a Rokonokon
 meg a Kiskunhalom szikárságán nevelődtem, ha nem, hát nem,
 másodosztályú író, nem érdekel,

hagytam magamat könnyen lebeszélni,
 mentem a Juszielére Marschalkó Teofillel, az egyetemre,
 ahol Jancsó-kurzusokat tartott a Csend és kiáltás hosszú snittjeiről,
 a Malibu Beachre, a rettegő gazdagok alibifarmjai mint bűvő betonbunker-
 hálózat, magyarázta, mert félnek, hogy jönnek a feketék,
 Beverly Hillsbe, Szász Bandi körül gyanús paraziták, képügynökök,
 egyéb ügyeskedők nyüzsögtek magyarul, itták a whiskyjét,
 a hollywoodi temetőbe, Marilyn Monroe sírján fehér vágott virágok,
 naponta frissre cserélik, na mit szólsz, huszonnégyezer rózsaszál
 csak eddig, Hatholdas rózsakert,

félóra autózásnyira akkor még nem durrant szét a koponyája,
 süppedő magányban, reménytelen ismeretlenségben, revolvervásárlással,
 lögyakorlatokkal teltek napjai, hogy el ne vétse
 nyolcvankilenc évesen, a virtuális Sárga Házban,
 én meg hagytam magamat könnyen lebeszélni,

*

veled vagyok a Sárga Házban Testvér, mintha negyvennégy-negyvenötben,
 és bölintok minden mondatodra,

honnan bújtak elő, mint a pincebogarak, miféle kövek alatt lapultak eddig,
 mikor szaporodtak észrevétlenül és ennyire el,

mikor tanulták el a hisztérikus bibsizést, szabadkőművesezést
 a fiatal ügyvédfeleségek, orvosfeleségek, tanárfeleségek, lelkészfeleségek,

honnan zeng föl ajkukon a dühödt baszd meg, baszd meg, baszd meg,
 kurvanyád, kurvanyád, akik otthon még a széklábra is harisnyát húznának
 szemérmesen,

veled vagyok a Sárga Házban Testvér, mintha negyvennégy-negyvenötben,
 tizenyolc évvel roncsoló revolvered után

és bölintok minden mondatodra.

Budapest, 2007. április 11–15.